

ληνισμός σὲ δύο χτῖρια μεγαλόπρεπα κ' ἔθνοςωσι-
κά: τὸ Νοσοκομεῖο καὶ τὸ Σχολεῖο τοῦ δασκάλου.
Τὴν αἰσθηματικὴν φιλανθρωπίαν μὲς τῆνε κλη-
ροδότησε ὁ χριστιανισμός κ' εἶναι φυσικὸ πῶς θρη-
σκεία δημοτικὴ καὶ συμπονιαρικὴ τέτοιος ἀνίδεος καὶ
μολεμένους ἀρχὲς θὰ δίδασκει. Τὸ βροντοφώνησε ὡς
τόσο μὲ λόγια ματῶναφα ὁ Νίτσι πῶς ἀνάγκη νὰ ξε-
τινάζουμε ἀπὸ πάνω μας τὴν χτικιάραν ψυχολογίαν
καὶ νὰ γίνουμε σκληροί, σίδηρο, ἀτσάλι ἀλύγιστο ποῦ
μπαινεῖ μέσα στους ἀνθρώπους καὶ τοὺς ξεκοντᾷ
καὶ τοὺς προγκάει. Τὸ ζήτησαν οἱ δαρβινιστάδες
πῶς ἡ φιλανθρωπία ἐμποδίζει τὸ φυσικὸ ζεδιαλέγμα
τῆς ἀδυναμίας ἀπὸ τὴν ῥώμην καὶ τὴν υγείαν. Τὸ δι-
δάξαν οἱ κοινωνιολόγοι πῶς τὸ σώσιμο τῶν τσακι-
σμένων καὶ τῶν σακκίτηδων τὸ θεράπειο ζεδεύουν
ἀνώφελα παλῦτιμες ἐνέργειες καὶ πῶς ἔτσι στραβώ-
γεται καὶ ξεπλακνέται ἡ λογικὴ ζετυλιζία καὶ προ-
κοπὴ τῆς κοινωνίας. Τὸ εἶπε κ' ὁ φιλοτεχνίτης (Je-
sus W. K.) πῶς τῆς ἐλεημοσύνης ἡ μανία σταματᾷ
τὴν πραγματικὴν καλλιέργειαν γιὰτὶ σκοτίζοντας τὸ
νοῦ μὲ διαστραμμένες ἰδέες θολώνει τῆς ἀνώτερης
Κριτικῆς τὴν κυβέρνησιν. Κι ὅμως μὲς ἀπ' ὅλο τὸν πο-
λιτισμὸ τῆς Δύσης καὶ τῆς βυζαντινῆς παραδόσεως σ'
αὐτῆν τὴν φιλανθρωπίαν κολληθήκαμε μὲ λυσσιάραν
ζευξικοσύνην καὶ σ' αὐτῆν τὴν ἀρετὴν οἰχτήκαμε
σύψυχα.

Χρειαζεται ἡ πολιτικὴ τοῦ Καϊσάρου καὶ σπαρ-
τιατισμὸς ἐπιστημονικὸς καὶ τῆς καλοθανατικῆς ἀξιο-
πρέπειαν γιὰ νὰ ξαγκίσουμε τὴν φυλὴν μας. Γιατὶ
φιλανθρωπία ὑπάρχει—φιλανθρωπία τῆς ἀλήθειας
καὶ τῆς ἐθνικῆς υγείας—κι αὐτὴ φροντίζει νὰ δυ-
ναμώνη τὰ καλοφτειασμένα κορμιά, ν' ἀτσαλοδένη
τῆς γερῆς ψυχῆς, νὰ ῥίχνη στὴ φωτιὰ τὴν ἐξώτερην
καὶ νὰ κόβη καὶ νὰ πετᾷ ὅ,τι βρίσκει ἀρρωστη-
μένο, χτικιάρικο, νικημένο, κλαφερό, κοφιο καὶ φλο-
μασμένο.

Ἄ θέμε ζωὴν δὲν πρέπει νὰ θέμε οὔτε χριστια-
νικὴν φιλανθρωπίαν οὔτε δασκαλοσύνην βυζαντινὴν. Πρέ-
πει νὰ νοιώσουμε τὸ σκελετὸ μέσα μας. Πρέπει νὰ
γεννήσουμε καὶ νὰ μορφώσουμε ἀντρες μυαλωμένους,
κορμιά δαρικὰ, καρδιῆς ἀσκληυτες. Σαρῆες καὶ συμ-
πονιῆς καὶ χτικιάρικα καὶ θολὰ χαμόγελα νὰ λείψουν.
Ἀγέρως τῆς ψυχῆς καὶ τῆς σάρκας ὠρίμασμα καὶ
ξεσκλάβωμα τῆς μιλιῆς—αὐτὰ νόμοι νὰ γενοῦνε καὶ
μὲ τέτοιου νεροῦ τὴν αὐγερινὴν δροσιὰν νὰ σαγγου-
τάι τὰ σώματα τῆς μαρμαρόχυτης γενιῆς.

Delenda Carthago! ξεφώνησε ἀκούρατος ὁ Κά-

τωνας. Καὶ μεις ἔχουμε τὴν δικήν μας, τὴν ἐσωτε-
ρικὴν, τὴν δυσκολόπαρτην. Καρχηδόνα—πατρονομικὴ
ἀπολιμία, νάρκωμα, ψαρῖσση, ψευτιὰ, γλωσσικὴ,
πολιτικὴ κακορίζικη, κοινωνικὴ ἀμορφωσιὰ, ἐκκλη-
σιαστικὰ χολκαμπάκια. Νὰ χαθοῦν, νὰ σκροθθοῦν,
νὰ φύγουν. Delenda Carthago!

ΕΡΜΟΝΑΣ

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Κουφοθαροῦσα πῶς σὲ ἔχασα, κυρά μου,
Κ' ἐρωτεύθουνά τ' ἀστέριά τ' οὐρανῶν
Κ' ἔξέχονα τὰ μωανύχια τὴν ψυχὴν μου
Σ' ἀπὸ μέσ' ἀπ' ἀθώρητη καρρῆ βουνοῦ.

Καὶ τώρα πάλι στήν ἀγνὴν σιέκ' ὁμορφίαν σου
Σὲ δύο γοργὰ ματιάκια γέρονω ξεψυχῶ
Καὶ βλέπω πῶς τὰ ἴδια μάτια τὰ δικὰ σου
Καθρεφίζονται ἀπ' τὴν γῆν σὲν οὐρανῶν.

Ἐπρόβαλες καὶ σβύσανε κ' ἀγερῶν καὶ τ' ἀστρα
Κι οἱ ἀνθὼι ἔχασανε τὴν θείαν ὁμορφίαν τους
Ρίχν' ἡ θωρήν σου τῆς καρδιάς τὰ ραγιόμενα κί-
[στρα
Καὶ καθε κἀλλὴ χάνονται μπρὸς σὴ βασιλοῦσάν τους.

Σβύσαν' τὰ μόνὰ ποῦ θωρῶ ἀστρα τὰ δύο σου
[μάτια
Καὶ μόνον δλεῦνδοι ἀνθὼι ἀπὸ ῥόδινα χιλιάρια
Δαυλοκοπήσαν κ' ἐρεξαν τ' ἀνήλιαγά μου πλάτια
Κ' ἐμύρωσαν κ' ἐστόλισαν τὰ ἐρημικὰ σοκάκια.

ΝΑΣΙΠΠΟΣ

Ἡ ΔΗΘΗ (τοῦ Heredia).

Σ' τὸ ψῆλωμα τοῦ ἀκρωτηρίου ὁ ἀρχαῖος ναὸς πλαγιαίζει
καὶ ἔς τὰ πύρρα θεμέλια τοῦ ὁ θάνατος σφιράζει
μὲ μαρμαρόπλαστες θεῆς χαλκοῦς πολεμιστάδες,
ποῦ σάβανο ἔχ' ἡ δόξα τους τῆς ἀγρίας πρασιναῆς.

Μόνον τὰ βῶδια τοῦ ὁ βοσκὸς ἔσαν κάπου ἐκεῖ ποτίζει
κ' ἔδους τὰς θάλασσας τῶν οὐρανῶν καὶ τὰ πελάγη γιαιζει
μὲ μωρελοῖ πανάρκω, ποῦ παίζει ἔς τὴν φλογεράν,
φαντάζει ὁ μαῦρος ἦτακος τοῦ μέσ' ἔς τὸν γλαυκὸν αἰθέρα.

Ἡ μάνα ἡ γῆ, γιὰ τοὺς νεκροὺς θεοὺς στοργὴν γιομάτη
τὸ Μᾶν, ἔσαν ἀπὸ μάταιο γι' αὐτοὺς νὰ γλυκολεῖ
ζῶναι τὰ στυλοκεφάλια μὲ δόχλωρον ἀγκάθι.

Μὰ ὁ ἀνήρωπος ἀδιάφορος καὶ μὲ στεγνὸ τὸ μάτι
Θωρεῖ τὴν ἀπόκαμ' ὄνειρο κ' ἀκούει ἔς τὰ νύχτια βᾶθν
τὴ λυπημένη θάλασσαν, ποῦ τῆς Σειρήνας κλαίει.

ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ ΒΟΣΠΟΡΙΤΗΣ

Ἡ ΡΗΝΑ (ξαρμασμένα). Πῶς; Σκέδια μόνε-
χα; Κ' ἐγὼ ἡ ἀβίωση λογαριαζα γλήγορα νὰν τὰ
πῶς ζωντανεῖται.

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ. Τὸ ἴδιο κ' ἐγὼ. Νὰ δοῦμε.

Ἡ ΡΗΝΑ. Τὰ εἶπες τοῦ πατέρα;

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ. Ὅαν τοῦ πᾶ πᾶ, σήμερον κίολας.

Ἡ ΡΗΝΑ. Καὶ τοῦ Ἀποστόλη;

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ. Τοῦ Ἀποστόλη; Μ' αὐτὸν δὲν
κάνω τέτιες κουβέντες, μὰ οὔτε ἄλλες. Τονε ντρέ-
πομαι.

Ἡ ΡΗΝΑ. Κ' εἶναι τόσο καλός...

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ. Καλός, καλῶτατος. Καὶ γι' αὐτὸ
ἴσια ἴσια τονε ντρέπομαι. Τὸ μόνον τοῦ κακοῦ, ποῦ
δὲν ἔχει θέλησιν κ' ἀφίνεται νὰ ὀδηγῆται ἀπ' ἄλ-
λους. Ἐμοιάσε τῆς μάνας, κ' ἐγὼ τοῦ πατέρα
σ' αὐτὸ τὸ ζῆλημα. Ὅ,τι λείπει τοῦ Ἀποστόλη
τοῦ, καὶ μακάρι νὰ μὴν τοῦ, γιὰτὶ ἡ θέλησιν
μου πάντα στο κακοῦ μὲ τραβᾷ. Ὁ Ἀποστόλης
τερπατάει μὲ τὴν θέλησιν τῆς Ἐλπίδας κ' εὐτυχι-
σμένος ὅποιος πετύχει τέτιον ὀδηγόν.

Ἡ ΡΗΝΑ. Πῶς το τότε τῆς Ἐλπίδας;

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ. Τῆς Ἐλπίδας; Τῆς γῆ εἶπα καὶ
πέταξε ἀπὸ τὴν χάρα τῆς. Αὐτὴ δὲν εἶναι υναίκα,
εἶναι ἀγγελος.

Ἡ ΡΗΝΑ. Νάναί τόσο καλοὶ οἱ ἀγγελοὶ; Στὴ

μεγάλῃ μου ἀπελπισίᾳ σ' αὐτὴν πράπεσα καὶ
τῆς ἀνοῖξα τὴν καρδιά μου. Ἐπλαψέ μαζί μου σὰ
δέκα φορές ἀδερῶν. Μὲ πῆγε καὶ στοῦν πατέρα καὶ
τοῦ τὰ εἶπε ὅλα μπροστά μου. Ὁ πατέρας μ' ἀγ-
κάλασε καὶ μὲ φίλησε. Ἄν ξαναγαυρῶσαι, μου εἶπε,
ὁ Γιάννης, δικός σου ἔ, δὲν ξαναγαυρῶσαι, θὰ μείνεις
σπίτι μου, γῆρα τοῦ παιδιοῦ μου...

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ. Ὁ ἅγιος ἀνθρώπος... (Παίρνει
καρδία καὶ κάθεται σιμά της).

Ἡ ΡΗΝΑ. Ἀπὸ τότε τίποτα δὲ μούλεψε. Ἐ-
νόραθα στὰ ὑπὲρ, μὰ κ' αὐτοὶ μὲ βοηθοῦσανε στὰ
γέρα. Μέρα καλὴ δὲν ἦρθε ποῦ νὰ μὴν ὀφείλουν τὴ
Μαρίαν νὰ μὲ κάλῃσουνε νὰ φάω μαζί τους. Μὰ σὲ
τραπέζι, θάρρεῖς, βροσχομαστε γιὰ σὲ λείψανον; Ἐρω-
τάμε δὲ πῶς νὰ βγαζοῦμε μιλία καὶ ποτε ποτε κἀνα
δάκρυ. Ξεφύγε καὶ κυλοῦσε στὸ πιάτο μου. Μὰ καὶ
τὰ μάτια τοῦ πατέρα καὶ τῆς Ἐλπίδας δὲ μὲνανε
στεγνά...

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ. Καὶ σ' ὅλ' αὐτὰ ἐγὼ ἡ ἀφορμῆ!

Ἡ ΡΗΝΑ. Μοναχὰ ὄταν ἔτρωγε καρρῆ, φορὰ
μαζὶ μὲ τὸν δάσκαλον, μὲ τὸν ἀκροῖο τοῦ γελῶσαμε
λίγο. Δὲν φέρεις γῆρα στὰ ποῦ τονε κάναμε ἔ...

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ. Τὸ δὲν κάλεσε...

Ἡ ΡΗΝΑ. Χμ! Κι αὐτόνε... Μὰ κείνος ὁ ἀνι-

Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἀρ. 10.—Γιὰ τὸ ἔξωτε-
ρικὸ ἀρ. 10
20 λεφτὰ τὸ φύλλο ἀεφτὰ 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στὰ κίθκια τῆς Πλατείας Συν-
τάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν
Σταθμοῦ Τροχιόδρομου (Ὁφθαλμιατρεῖο), Σταθμοῦ
ὑπόγειου Σιδηρόδρομου (Ὁμόνοια), στο καπνοπω-
λεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια)
στο βιβλιοπωλεῖο «Ἐστίας» Γ. Κολάρου.
Ἡ συνδρομὴν πληρώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνός
χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
ΚΑΙ
ΠΡΑΜΑΤΑ

ΕΚΑΤΟ

τόσοι μάρτυρες παρουσιάστηκαν στὸ κακουρ-
γοδικεῖο νὰ κατηγορήσουν ἢ νὰ περαπιστοῦνε
τὸ Μητσέα, κ' ἀπὸ τοὺς ἑκατὸ οἱ πενήντα, ἂν
ὄχι οἱ ὀγδόντα, ἔπρεπε νὰ ὀδηγηθοῦνε δεμέ-
νοι χεροπόδαρον στήν Εἰσαγγελίαν γιὰ ψευτο-
μαρτυριὰ δὲν παρουσιάστηκε τόσο ἀδιάντρο-
πα σὲ δικαστήριον ὅσο στὴ δίκη τοῦ Κωστα-
γερακάκη. Ψέματα μὲ τὸ τσουβάλι κ' ὀλοῖ
στον «ὄροκο ποῦδωσαν» καὶ «τὸ βεβαιώνω στὴ
στρατιωτικὴν τιμὴν μου». Διαβάσεις τὰ πρα-
χτικά τῆς δίκης καὶ τὰ χάνεις. Καὶ λυτῶσαι
τοὺς δυστυχημένους ἐνόρκους ποῦ δᾶχαν τὸν
κίντυνο αὐριο ἂν ἡ δίκη δὲ σταματοῦσε, νὰ κα-
ταδικάσουν ἕναν ἄδωο ἢ νὰ θωώσουν ἕναν
ἐνοχο, ἀφοῦ κανένας ἐνορκος, κ' ὁ προσεχι-
κώτερος, δὲ δὰ μπορούσε νὰ σὲ βεβαιώσει σή-
μερᾶ ἂν εἶναι ἐνοχος ἢ ἄδωος ὁ Μητσέας,
ποῦ κατηγορεῖται πῶς ἔβαλε τὸν Κωστα-
γερακάκη νὰ σκοτώσει τὸ Ντεληγιάννη.

Μὰ μοναχὰ ἡ ψευτομαρτυριὰ θωιάβεψε σ'

ψὸς του, ὁ Φωστήρας, εἶναι κ' ἂν εἶναι...

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ (χαμογελώντας). Ἀλαφροῦτσι-
κος! Αἱ;

Ἡ ΡΗΝΑ. Πολύ, παραπολύ. Καὶ νὰ ἰδεῖς ποῦ
μὲ γλυκοκοιτάζει κίολας. Μὰ καὶ τὴν Ἐλπίδα δὲν
τὴν ἀφίνει παραπονεμένη. Ὁ κορῶ, μὲ καθε γυναίκα
ἴδια θὰ φέρνεται.

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ. Ἀρρώστειά του κ' αὐτὴ, ἀγιά-
τρευτὴ ἀρρώστειά, νὰν τὸ πιστέθει πῶς ὅλες τὸν
ἀγαποῦν. Τὸ τὰ εἶπα μαζί μέρα, πρὶ φύγω, τοῦ τὰ
εἶπα καὶ λίγο θυμωμένα μάλιστα καὶ τῶρῆς στὰ
γέλια. Τῆς δικῆς σου χάρες, μου εἶπε, τῆς φορτῶνεις
σ' ἄλλους. Δὲν ξέρω ἂν ἔχω ὅλες τῆς ἄλλες χάρες
του, ἔχει ὅμως ὁ Φωστήρας καὶ μὴν πρόστυγιὰ ποῦ
δὲν τὴν ἔχω.

Ἡ ΡΗΝΑ. Πρόστυγιὰ ὁ Φωστήρας; Ξέρω,
ξέρω! Μιλᾷει ὀλοῖνα γιὰ τὴν μάθησιν καὶ γιὰ τὴν
ὁμορφίαν του! Χχ, χχ, χχ! Γιὰ τὴν βαμμένην του
βέβαια ὁμορφίαν!..

(Ἀκλουθεῖ)
AZHPII

αυτή τη δίκη; Αλλοίμονο, πάλι της σιέται και λυγίζεται σαν κοκόττα, και η κοινωνική σαπίλα που έσπασε, σαν δρόμος γιομάτος βρώμες, και μās ξεσκέπασε δικηγόρους, επιστήμονες δηλαδή, πορτιέρηδες σε χαρτοπαίγνια, και δικηγόρους που γροίζουν, όχι από δικαστήριο σε δικαστήριο, μη από τζόγο σε τζόγο να παίρνουν πούριτους, κι άστυφύλακες που υποστηρίζουν τους χαρτοπαίχτες, και τόσα άλλα βρώμικα πράματα που παρουσιάστηκαν, δλόγυμα μέσα στο δικαστήριο και μās φωνάζανε πως δεν πρέπει να κλαίμε μοναχά για τα πολιτικά χάλια μας, αφού έχουμε κι άλλα χάλια, τα κοινωνικά, που αγωνίζονται με δαύτα παληκαρίσια για τα πρώτα.

Νά κι ο Κωσταγερακάκης, το ξάφροισμα αυτηνης της σαπίλας, ο άνθρωπος—ας τον πούμε κ' έτσι—που λαχταρούσε να σκοτώσει κάποιον, αδιάφορο α μοναχός του η βαλμένος, μόνο και μόνο για να κάνει το κακό,—ο Κωσταγερακάκης που ονομάζει «ΑΕΙΜΝΗΣΤΟ» τον άνθρωπο που σκοτώσε—ο Κωσταγερακάκης που χαριεντίζεται και θυμώνει κι αδιαφορεί μπροστά στο δικαστήριο οα να δικάζεται για πταίσμα, για το κλέψιμο καμιανης κόντας η για καμιά χαστουκιά που δωσε σε λούστρο πάνου στο θυμό του—ο Κωσταγερακάκης, που, ποιος το ξέρει, μπορεί σιά κατάβαθα της βρωμερης ψυχής του να θρέφει και τη γλυκιά έλπίδα πως δε θάναι δύσκολο να γλυτώσει και το κεφάλι του, αφού η πόρνη Πολιτική, που βασιλεύει σ' αυτόν τον τόπο, τόσους και τόσους κακούργους κατέβασε από την καρμανιόλα και σε τόσους όμοιους του έδωσε τιμές κι αξιώματα.

Όποιος μελετάει αυτή τη δίκη τα χάνει και ρωτιέται ανθρώπινα κεφάλια πρόκειται να πέσουνε δώ, η μουρλοί χαροκόποι, απάνου στο μεθ'ήσι τους, αποφασίσανε να παίξουν το δικαστήριο; Άθρώποι δικάζονται δώ η μεθησμένοι γλεντοκοπάνε;

ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟ

Έδωσε μια άπογευματινή παράσταση τη δεύτερη μέρα τω Χριστούγεννα με το Φάουστ την έδωσε για τα παιδιά και για τους εργατικούς ανθρώπους, εμπέρους, μπακάληδες, κτλ. που τα Χριστούγεννα έχουν καθισιά και μπορούνε να πάνε να ιδούν και μια παράσταση, που να μās συμπαθάνε μα θαρρούμε που αξίζει κάτι παραπάνου από τη μπουραρία κι από την ταβέρνα.

Το θαρρούμε μεις, το θαρρεί κι ο κ. Οικονόμου του Βασιλικού, μα δεν το θαρρεί έτσι, φαίνεται, κι ο κοσμάκης, γι' αυτό κ' οι θεατές στα δάχτυλα μετρούντουσαν, πανήγνα, εξήντα, το πολύ πολύ, κι όχι από τον εργατικό κόσμο, έμπορουπάλληλοι, να πούμε, έμπορομπακάληδες με τις γυναίκες και τα παιδιά τους, μα λίγα παιδάκια και λίγιοι από κείνους που πηγαίνουν και τις καθημερινές στο θέατρο.

Κρίμα να δείχνει τόση άδικαρία ο κόσμος σ' ένα τέτιο θέατρο, που μπορεί νάχει στο παθηπικό του Άρτεμισίες, Αριάδνες και Πετακλήδες, έχει όμως και στο ενεργητικό του τόσα καλά πράματα, έχει κ' έναν Οικονόμου που μ' όλη τη σκλησία δουλιά του δεν μπορεί να του δώσει ζωή, αφού έχει μπροστά του ένα κοινό που δε διαφέρεται καθόλου για Τέχνη.

Δε γίνεται άλλο για να σταθεί αυτό το θέατρο—πρέπει, κοντά σ' άλλα του έξοδα, να καθιερώση και τα θεωρικά, αφού τήχανε και οι αρχαίοι, που τους καμαρώνουμε δα και για προγόνους μās.

Άς γραφτεί αύριο στην «Ερ. της Κυβερ.» πως

διορίζεται η τάδε «θεατής στο Βασ.θέατρο» με μιστό εξήντα δραχμές το μήνα και να δείτε πως γιομίζει το θέατρο κάθε βράδι. Αλλιώςτικά του κάκου ό,τι κι αν κάνετε.

ΑΕΝ

Ξέρουμε αν έκανε καλά η άσκηση που μίλησε στην Α. Μ. με κάποια λευτεροστομιά—μπορεί και κομμάτικη—κι αξιά από τους τύπους ο Πρόεδρος της Βουλής ξέρουμε μοναχά πως η ψυχρολουσία του Βασιλιά με το περίφημο «Σιν Άθην», όταν ο πρόεδρος του ανέφερε το συγγενολόγι του, ήταν άπαρκτητη για τα Ρωμαίικα κεφάλια.

Ίσαμε σήμερα ραχατεύαμε κάτω από τους Προγονικούς ήσκιους κι από τα Βασιλικά συγγενολόγια. Καιρός να κουνήσουμε πιά και λίγο τα χέρια μας, δε μās τα παράλυσε δλωδιδίου το μακροχρόνιο αυτό ραχάτι. Ναν τα κουνήσουμε όμως όλοι από τον πιά Άπάνου ίσαμε τον πιά κάτω.

ΑΠΟ

κάπιο επίσημο χαρτί της Πρυτανείας που δημοσιεύτηκε στις φημερίδες μαθαίνουμε πως ο κ. Παντελίδειος διορθώθηκε και θα βραβευεί έργα γραμμένα στην καθρεύουσα και στη δημοτική γλώσσα, αποκλεινοντας μόνο όσα έργα θάναι γραμμένα στο «Ψυχαρικόν ιδίωμα».

Αυτή, λέει, είναι η θέληση του αγωνοθέτη και μπράβο του αφού δέχτηκε στον άγώνα του και τη δημοτική γλώσσα. Όσο για το «Ψυχαρικόν ιδίωμα», θα γελάει κάτω από τα μουστάκια του κι ο κ. Χατζηδάκης που υπογράφηε τη δήλωση της Πρυτανείας, αφού Ψυχαρικό ιδίωμα και Δημοτική γλώσσα είναι το ίδιο πράμα.

ΠΕΘΑΝΕ

κι ο Μακράκης που άφορέστηκε άλλότες από την Ί. Σύνοδο για αίρετικός και φυλακίστηκε από την Πολιτεία, για ναποδειχτεί ακόμα άλλη μια φορά πως στο Ρωμαίικο, μ' όλο το καμαρωμένο Σύταγμα μας, έλευτερία Σκέψης δεν υπάρχει.

Όστε όπαδοί του είμαστε, ούτε στην εκκλησία του πατήσαμε ποτέ. Δεν παύει όμως να ναι για μās σεβαστός ο Μακράκης, αφού άφιέρωσε δλάκαιρη τη ζωή του σε μια Ίδέα, πολέμησε γι' αυτήν, ύπόφερε και της στάθηκε πιστός ίσαμε τη στερήνη του πνοή.

Τέτιοι άνθρωποι, σ' όποιο μέρος της γης κι ε ζούν, είναι σεβαστοί. Στην Ελλάδα, ακόμα περισσότερο, γιατί έδω σά να μην το καλονιώσαμε ακόμα τί πάει να πεί άγώνας και θυσίες για Ίδέα.

ΜΕ

το φύλλο αυτό ο «Νουμάς» μπαίνει στον τέταρτο χρόνο του. Ένα ψηφί θαλλάξει πάνου στον τίτλο, το «Χρόνος Γ'» θα γίνει «Χρόνος Δ'», μα το ψηφί αυτό είναι τόσο φλύαρο που θα μπορούσε να σάς κουβεντιάξει ώρες και μέρες για χίλια δυο πράματα, και καλά και κακά. Όποιος δε βαριέται τη φλυαρία, ας ξεφυλλίσει τους τρεις τόμους του «Νουμά» και θαν τάκουσει όλα.

Ο «Νουμάς» αφού εύχαριστήσει όλους τους εργάτες, μεγάλους και μικρούς, της Ίδέας που τονε βοηθήσανε να διαβεί και τον τρίτο χρόνο του κι αφού εύχηθεί σ' όλους τους συνεργάτες του κι αναγνώστες του ευτυχισμένο τον καινούριο χρόνο, ένα μονάχα έχει να σάς πει και να σάς το βεβαιώσει, πως όση

δουλιά έγινε μέσα στα τρία περασμένα χρόνια αντί να τον ξιππάξει, το εναντίς τονε σπρώχνει να νασκουμπώσει περισσότερο τα χέρια του και να δείξει στο μέλλο σημαντικώτερη δουλιά, άφιερώνοντας περασμένα και μελλούμενα στην ΙΔΕΑ και στο μεγάλο τον αντιπρόσωπό της, τον ΨΥΧΑΡΗ.

ΑΠΟ ΤΩΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΣΑΛΟΝΙΟΥ

ΤΟ ΦΟΡΕΜΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

Έπαιρναν το τσάι τους αυτό σ' άπόγευμα στην τραπεζαρία και μιλούσανε για μια καινούρια πρόσκληση, που είχανε λάβει αυτή τη στιγμή για ένα χορό στο προξένου της Άγγλίας, που θα γενόντανε κατόπι από όχτω μέρες για τους Άγγλους άξιοματικούς με την ευκαιρία του άγγλικού στόλου, που θάρχόνταν στους Κορφούς.

— «Σήμερα το πρωί ήμουν με τον Προξένου, είπε κείνος, ένας νέος τριαντατεσσάρων ως τριανταπέντε χρόνων, και δυο τρεις φορές μου είπε να μη λείψουμε. Φαίνεται, που πολύ επιθυμεί νάχει και πολλούς ντόπιους στο χορό του».

— «Και πολύ φυσικό, άπάντησε κείνη, μια όμορφη γυναίκα αρκετά νεώτερή του, γιατί χωρίς τους ντόπιους, αδύνατο να διασκεδάσουν οι ξένοι».

— «Χωρίς άλλο να φορέσης μια από τις καλύτερες τουαλέτες σου, πρέπει να κάρης φιγούρα», είπε κείνος κοιτάζοντας γλυκά τη γυναίκα του.

— «Από τις καλύτερες; ναι, είπε κείνη σκεφτικιά, αλλά καμιά δεν είναι κατάλληλη για μια τέτια περίπτωση».

— «Και γιατί;»

— «Μα γιατί όλες τις φόρεσα από δυο και τρεις φορές και δεν είναι πιά φρέσκες».

— «Έπρεπε τότες να κάρης μια καινούρια, άλλ' αυτές τις ήμερες δυσκολεύουμαι, χρυσή μου, ε κάναμε τόσα έξοδα! σ' το ξέρεις, και δεν μπορούμε να διαθέσουμε. Κρίμα! Και την κοίταξε με βλέμμα που έδειχνε τον πόνο που αίστανόντανε για την άρνησή του. Ήτανε μονάχα τέσσερα χρόνια παντρεμένοι, νέοι κ' οι δυο με καλό χαρακτήρα, τα ίδια γούστα, πικρόν τις ίδιες ιδέες κι άγαπούσανε πολύ. Ο ένας προσπαθούσε πάντα να εύχαριστήση τον άλλον και γι' αυτό η άδυναμία του να ικανοποιήση έναν πόθο της γυναίκός του τον στενοχωρούσε. Άλλά και πως να γίνει; Έμεινανε λίγη ώρα σιωπηλοί, κείνη τουθάζε για δεύτερη φορά τσάι στο φλυτζάνι του, αλλά φαινότανε, πως κ' εκείνης η σκέψη έτρεχε άλλοι.

— «Και πάλι αν ήθελες, είπε κείνος έπειτ' από δυο-τρία δευτερόλεπτα, θά είταν εύκολο».

— «Πώς;»

— «Νά μ' άφήτης να κάρω αυτήν τη κατάσκεση του Προβατά. Το ξέρεις, που αν δεν την έκαμα έδω και τέσσερεις μέρες που ήθελα, η αιτία είπουν σ' ό,τι δε μ' άφηνες, κι' αφού είχανε την τύχη να τους προστατεύη η γυναικούλα μου...»

— «Κ' είχα δίκιο, τους καημένους! Αν δεν έρχόμουνα στο χωριό φέτες και δεν είξερα τη φτώχεια τους, καλά, τώρα όμως που ξέρω βρισκω, πως είναι άδικο να πάρουμε το ψωμί από το στομα των παιδιών του».

— «Κ' έτσι τους συνήθες να μη πλερώνουν ποτέ και τελειώνε, που έμεις μένομε χωρίς χτηματική περιουσία» και για να φανη λιγώτερο σοβαρή αυτ' η παρατήρησή του, σηκώθηκε, πήρε στα δυο